

lloc va ser ocupat per Cesc i Adriano, un encert després del partit que van fer els dos. Tata Martino tampoc no és un gran revolucionari. Va arribar sense demanar fitxatges –no ha volgut cap central–, reconeixent l'enorme potencial de l'equip que tenia entre mans i autoexigint-se únicament la tasca d'intentar tornar a aconseguir que els jugadors pressionessin en bloc com en els inicis del cicle d'aquest Barça triomfant. Tret d'algun lleuger matís més, com podria ser tenir més verticalitat a l'hora d'atacar i la defensa mixta en les jugades d'estratègia, no pretenia capgirar l'estil que ha fet famós i guanyador aquest equip.

Perquè les parets màgiques seguiran veient-se al Camp Nou. Com la que va permetre al Barça inaugurar el marcador en el minut 2. Mascherano va recuperar la pilota prop de l'àrea del Llevant, va obrir cap a Pedro i aquest la va cedir a Xavi, que, amb una visió i un toc privilegiat, directe va passar-la a Cesc, que va donar el gol fet a Alexis Sánchez. El xilè va respondre a la confiança de Martino amb un bon partit. El Barça havia sortit a mossegar, perquè en el 12' arribaria el segon gol després d'una altra bona jugada col·lectiva. Busquets va enviar una pilota llarga cap a Cesc, que amb el pit va deixar-la de cara cap a Messi, aquest va obrir cap a Pedro i el canari la hi va tornar perquè l'argentí rematés a pler. No s'havia arribat al quart d'hora i el partit feia presagiar un festival.

El Llevant, per a desesperació de Caparrós, que s'exasperava a la banda, ni apareixia. Els blaugrana, com vol Martino, van pressionar en grup i amb continuïtat i feien impossible que els valencians poguessin sortir del seu camp. Fruit d'aquesta pressió, en una pilota lluitada per Messi a la banda va arribar el tercer gol, obra d'Alves. I tres minuts més tard el quart pujaria al marcador després que Messi endevinés la desmarcada precisa de Pedro per deixar-lo sol

davant Navas i definint a la perfecció. El canari semblava haver-se recuperat després de dos anys irregulars. El desplegament del Barça sobre el camp era aclaparador i en algunes fases dibuixava un esquema de 4-2-4 amb Cesc i Messi movent-se amb llibertat i creant perill en cada jugada. Pedro López, superat i desconcertat, cometria un penal absurd sobre Adriano que Messi transformaria. El Barça ja tenia la maneta quan encara faltaven cinc minuts per al descans. En l'últim minut de la primera, Xavi s'afegiria a la festa fent el sisè després de rebre una gran passada de Cesc, ahir molt actiu i clarividenc.

El Barça, com en l'etapa de Guardiola i Tito Vilanova, no va voler baixar gaire el llistó per respecte al rival i en el segon temps va seguir amb el seu clar domini sobre el Llevant. Potser sí que va baixar en intensitat, però va ser més per un tema físic que no pas mental. L'equip va intentar seguir fent més gols –fins i tot Piqué– i va gaudir de bones ocasions Adriano.

Dimecres el Barça juga contra l'Atlético el partit d'anada de la Supercopa d'Espanya i calia dosificar alguns jugadors. Neymar va ser el primer d'entrar al camp, entre l'ovació de la grada. Després ho faria Iniesta, que sorprenentment va substituir Messi quan faltaven vint minuts, i l'últim canvi seria Tello. Només d'entrar, el brasiler ja va rebre una *carícia*, però se'l va veure molt actiu i desequilibrant per la banda esquerra. Quan estigui en la seva millor forma donarà un plus de qualitat a l'atac blaugrana. També va ser amonestat, fet que va indignar el públic.

El Llevant va seguir sense aparèixer en atac i en defensa va continuar fent el ridícul. Com en el setè gol. Rodas va fer una passada enrere massa fluixa i va deixar la pilota als peus de Cesc, que no va poder definir, però el refús el va recollir Pedro. El canari, així, tancava el marcador en la millor estrena de la història. ■

La pressió

L'equip va mossegar des del primer minut i va tenir continuïtat en l'esforç

Neymar

Va ser suplent, però quan va entrar al camp va ensenyar el que pot oferir a l'atac